

Én, Marcus

Polgári Szilvia:

Én, Marcus

☒ „Szerettem volna elmondani, mennyire sajnáltam, amikor kiscsibe korában sírt, és megértem azt, hogy egyszer világgá akart menni, mert egyszer én is akartam, de mióta itt élek vele, már nem akarok megszökni többé. Jó lett volna elmondani, hogy szerintem a sors nem véletlenül vezérelte őt ezer meg ezer közül pont arra a nyomorúságos helyre, ahol én laktam.

És bár Mama szerint a tekintetem szakasztott gubanci, nem hiszem, hogy csak ez volt az oka, amiért engem választott. A rokon lelkek vonzzák egymást, összeköti őket a múlt gyötrelme, ezért tudom biztosan, hogy mi rokon lelkek vagyunk.

Minden elkötelezett „kutyás” pontosan tudja magáról, hogy képes hosszasan mesélni kedvence bájairól, szokásairól, mókás és időnként bosszantó dolgairól. A könyvben rajongásunk tárgya (áldozata?) mesél arról, ő hogyan látja a mindezt. A világot, benne önmagát, minket, és azt a bonyolult köteléket, mely láthatatlanul fűz bennünket egymáshoz. Megtörtént eseményeket feldolgozó, keserédes felnőttemese ez, egy németjuhász kutya megindító vallomása, melyet ajánlok mindenkinek, aki szereti a kutyákat, és annak is, aki nem. Hátha...